

Metafora

Grigore Vieru

Lui Mircea Radu Iacoban
Beau miedul Soarelui
Din cupa de aur.
„Bună dimineața, miere de râu
Cu prundul de grâu!”
Întors în anii copii, călăresc
Calul mărului către cocori
Până când trupul său
Se umple de-o albă și sfântă
Sudoare: de flori.
Mă uit
Cum fire de-argint, lichide,
Leagă cerul de pământ.
Admir mireasa
Teiului înflorit:
Albina.
La fel și rotunda planetă
A florii-soarelui
Cu cea mai deasă și calmă,
Cu cea mai cucernică și unită
Populație.
Văd iarba de vânt speriată
Și surâd unei dulci amintiri.
O fac să necheze
Pe cea care mi-e dragă
Și nu e în tot nesfârșitul
Cântec mai drag
Ca țipătul ei.
Sălbătăciuni mici și dragi,
Îmi arunc în apă copiii,
În adâncă, strălîmpede
Apă a graiului -
Să văd cum înoată.
În drum spre oraș
Venind de la ai mei cei ai țărânei,
Îmi las capul
Pe caldul obraz al pâinii
Coaptă de sora
Și simt cum somnul mă fură.
Îmi las pe genunchi
Ostenitele brațe spre seară.
Ca două ramuri tăioase de brad
Care-au arat

POEZII ONLINE

Omățul sălbatic pe munți,
Vijelia.
Bucurii simple,
Dar care dorul de viață-mi aprind.
Și nu există moarte!
Pur și simplu cad frunzele
Spre a ne vedea mai bine
Când suntem departe.